

Křížová cesta pro každého

"Bůh je v našem srdci a říká, že máme být hodní," napsalo si jedno děvčátko do sešitu při hodině náboženství."

Katecheta se jí zeptal: "A co když ho někdo neposlouchá?"

Děvčátko se po něm udiveně podívalo a s klidem odpovědělo: "Tak to zopakuje."

Proto Bůh přese všechno dál vytrvale vypráví svůj příběh.

(Bruno Ferrero: Paprsek slunce pro duši - Vypravěč)

1. zastavení

Ježíš souzen

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Zapadalo slunce, když si chudý rolník sedl na zápraží a odpočíval po práci v parném dni. Kolem domu vedla cesta. Šel po ní cizí člověk a pomyslel si: "To bude nějaký lenoch, celý den tu vyesdává a o práci ani nezavadí." O chvíli později tudy procházel jiný člověk a hlavou mu proběhlo: "To bude nějaký chlípák, který vyhlíží na zápraží děvčata a potom jim dělá nemravné návrhy." Potom se cestou ubíral třetí člověk a pomyslel si: "Ten muž asi celý den pracoval a teď si užívá zaslouženého odpočinku."

Ve skutečnosti toho víme málo o muži, který seděl na zápraží. Ale zato jsme se dozvěděli mnohé o kolemjdoucích - první byl lenoch, druhý běhal za děvčaty a třetí byl pracovitý člověk.

Vše, co říkáš, promlouvá o tobě. Zejména když mluvíš o někom jiném.

(Bruno Ferrero: Živá voda pro duši - Jako v zrcadle)

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi

2. zastavení

Ježíš přijímá kříž

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Každé naše setkání s Kristem v modlitbě, ve svátostech nebo skrze setkání s jinými lidmi je vlastně „pracovní schůzí“, kde se rozdělují úkoly, aby každý z nás poznal, jak má naplánovat své poslání.

Často nás potkávají překážky, které z cesty věrnosti našemu osobnímu poslání mohou svádět.

A já bych vás pro všechny takové situace chtěl povzbudit:

„Nevzdávejte to!“

Neříkejte: „Už jsem to tolikrát zkusil a nepovedlo se to, tak to raději nechám, nemá to cenu!“

Vždycky to má cenu! Co když to byl v této věci poslední neúspěch?

Každá překonaná překážka nebo zkouška může dát našemu životu šťávu, novou chuť, jistotu.

-Patřím-li Pánu, neexistuje překážka, která by mě od něho odloučila. A můj život se stává

jistým svědectvím lásky.

(Vojtěch Cíkrle: ... aby mohlo vyrůst něco krásnějšího - Nevzdávej to)

„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě.“
(Lk9,23)

A naše jediná správná odpověď na tuto výzvu je: „Ježíši, již jdu.“ (“Již jsem na cestě.”)

„Nechce-li někdo nést svůj kříž, musí nést sebe. A jde o to co je těžší.“ (E. von Bodmann)

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi

3. zastavení

Ježíš padá pod křížem poprvé

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Jeden muž byl odsouzen na dvacet let do vězení. Jeho největším problémem bylo, jak zabít čas. Po několika měsících uvěznění si všiml, že pod omítkou jeho cely se to stále hemží mravenci. Pozoroval je a zkoušel s nimi různé věci. Jeden mravenec se mu zdál obzvláště nadaný, a tak se vězeň rozhodl, že ho bude učit.

Stálo ho to spoustu trpělivosti, ale po pěti letech mravenec poslouchal jeho příkazy. Tančil výborně na vlásku a dělal dvojité salto. Za dalších pět let se podivuhodný a už trochu přestárlý mravenček naučil zpívat všechny taneční písně, které muž znal. Za dalších pět let už mravenec mluvil perfektně čtyřmi světovými jazyky.

Právě se začal učit pátý jazyk, když vězně propustili. Ten strčil mravence do tašky a doufal, že tento úžasný tvoreček pomůže svému pánovi vydělat pěkný balík peněz.

Když vyšel z vězení, zamířil napřed do hospody, aby se napil. Pak ale nevydržel pokušení, aby se se svým nadaným mravencem nepochlubil. Položil ho na lavici a zavolal na hospodského:

„Podívejte se na toho mravence!“

Hospodský se dlouho nerozmýšlel a mravence zamáčkł se slovy: „Promiňte, pane.“

Tolik rodičů a vychovatelů věnuje tolik námahy a trpělivosti výchově dětí.

Pak stačí okamžik a výsledek vši té námahy je zmařen. Protože se často objeví neblahý hospodský. A je určitě lehčí vycvičit slony než mravence.

(Bruno Ferrero: Příběhy pro potěchu duše - Vězeň a mravenec)

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

4. zastavení

Ježíš se setkává se svou matkou

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Ve škole byl jeden chlapec, který měl pořád sevřenou levou ruku v pěst.

Měl ji zavřenou, když šel do školy, když byl vyvolaný a šel k tabuli, i když psal.

Jednou se ho učitelka zeptala (i proto, že ostatní žáci byli také zvědaví), proč to dělá. Chlapec zprvu nechtěl odpovédět, ale když naléhala a připojili se i spolužáci, rozhodl se tajemství

prozradit.

"Když ráno odcházím do školy, maminka mi pokaždé dá na levou dlaň pusy. Potom mi dlaň zavře, usměje se na mě a řekne, abych tu pusinku dobře opatroval. Proto mám dlaň pořád zavřenou. Mám tam schovanou pusy od maminky."

(Bruno Ferrero: Živá voda pro duši - Krabice)

Maminka se o nás starala dříve, než jsme se narodili. Byla s námi od prvního okamžiku našeho života a my jsme se v její blízkosti cítili dobře. Mnohokrát jsme jako malé děti spustili pláč, když jsme ji jenom na chvíli ztratili z očí.

A postupně jsme rostli, osamostatňovali se a maminku jsme potřebovali stále méně. Ale, maminka se o nás nikdy nepřestala starat.

Její láska nás provází celým životem. Když máme někoho rádi, milujeme jej tak, jak jsme se tomu naučili u naší maminky.

Nezapomínejme na péči, díky níž máme možnost poznat Boží lásku již zde na zemi.

Vracejme se vždy rádi ke svým rodičům, i když už máme své rodiny.

Nezapomínejme na lidi, kteří neměli to štěstí, aby je vychovávali jejich rodiče, nebo byli „nuceni“ žít bez jednoho z rodičů.

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

5. zastavení

Šimon pomáhá Ježíši nést kříž

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Paní učitelka požádala žáčky z první třídy, aby nakreslili něco, za co by chtěli Pánu Bohu poděkovat. Říkala si, že ty děti z chudých čtvrtí nemají mnoho věcí, za které mohou být vděčné. Ale věděla, že téměř všichni nakreslí dorty nebo plné stoly. Překvapil ji obrázek, který nakreslil Tino. Byla na něm ruka.

Ale čí ruka to byla?

Celá třída byla abstraktním obrázkem nadšena. "Podle mě je to Boží ruka, která nám přináší jídlo," prohlásil jeden chlapec.

"To je ruka zemědělece," oponoval druhý, "protože ten chová slepice a pěstuje brambory na hranolky."

Zatímco ostatní pracovali, sklonila se učitelka k Tinovi a zeptala se ho, čí ruka to je. "Ta je vaše, paní učitelko," zašeptal chlapec.

Pamatoval si totiž, že ho každé odpoledne brala za ruku a vyprovázela ke dveřím. Byl ze všech nejmenší. Vyprovázela tak sice i jiné děti, ale pro Tina to znamenalo hodně.

(Bruno Ferrero: Paprsek slunce pro duši - Poděkování)

Už jsi někdy přemýšlel o nesmírné moci svých rukou?

Celý život se učíme. Nejprve od rodičů, sourozenců a blízkých. Později od učitelů, i lidí ve svém okolí. Ne vždy nás tito „životní učitelé“ učí správné věci. Náš názor mohou ovlivňovat nesprávným směrem.

Buďme proto vděční každému, kdo nás učí pravdě, lásce a dobru, tak jak nás to učí Ježíš.

Nebojme se ve škole života stát za tímto učením.

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

6. zastavení

Veronika podává Ježíši roušku

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Když moje babička chtěla navštívit svou matku, potřebovala na cestu tři dny. Jeden den jela kočárem, druhý den vyprávěla, co je nového, a poslouchala, co se událo u její matky, chvíli byly v kuchyni a chvíli na zahradě, a třetí den jela kočárem zpátky domů.

Když se za matkou vydala moje matka, potřebovala dva dny. Jela vlakem, a když měla štěstí a vlak na přestupních stanicích neměl zpoždění, dorazila ke své matce ten den večer. Všechno si povyprávěly a matka druhý den zase odjela.

Když jedu za matkou já, trvá mi to půl hodiny. Jezdím autem a stavím se asi jen na deset minut, protože děti se nudí a já musím ještě stihnout nákupy.

Jestli za mnou bude jednou jezdit má dcera, na jak dlouho se asi zastaví?

Když se ještě chodívalo pro vodu ke kašně, lidé se tam setkávali, prohodili pár slov, řekli si co je nového, a pomohli si navzájem naplnit džbery, vědra a měchy. Zpátky šli pomalu, voda byla těžká, a tak měli čas na přemýšlení, dokonce i na modlitbu.

Potom byl zaveden vodovod. Od té doby jsou všichni lidé doma. Všechno je jednodušší a trvá méně času. Ale není s kým si promluvit a chybí čas i na přemýšlení.

(Bruno Ferrero: Živá voda pro duši - Pokrok)

Doba se zrychlila. Máme potřebu stíhat spoustu věcí a nemáme čas se zastavit a říci svým blízkým, že je máme rádi. Ale jsou i lidé, kteří jsou ochotni svou lásku dát nejenom blízkým, ale i lidem cizím. Mají dar plnit velké poslání lásky k bližním. Pomáhají těm, kteří nejsou schopni se o sebe postarat z důvodu nemoci, nebo proto, že je obklopuje složitá moderní technika.

Nezapomínejme na lidi, kteří na cestu životem vyrazili o několik desítek let dříve než my. Pomáhejme těm, kteří potřebují pomocnou ruku. Dnes můžeme pomoci my jim. Zítra to můžeme být my, kdo se bez pomoci druhého člověka neobejde.

Pamatujme na lidi, kteří věnují lásku a péči potřebným. Jejich posláním je služba v nemocnicích, domovech důchodců, ústavech pro tělesně i duševně postižené.

Jsou pro své bližní Veronikou. Buďme jí i my.

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

7. zastavení

Ježíš padá pod křížem podruhé

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Barbara přilétla do Boží kanceláře jako střela a přistála přímo u stolu. V jejím případě se nejednalo o metaforu: „vystřelila“ ji totiž síla výbuchu.

Byla to teroristka, přesvědčená o svém díle. Právě ukládala nálož pod sedadlo jedné významné osoby, když nešťastná náhoda způsobila výbuch.

V okamžiku, kdy se vzpamatovala, uviděla Pánaboha, který se na ni díval, ale nepoznala ho, protože jí ho nikdo nikdy tak věrně nepopsal.

„Kde to jsem?“ zeptala se, jako by se probudila z hlubokého snu. „A kdo jsi ty?“

„Jsem Pán, tvůj Bůh,,“ odpověděl Pánbůh mírně. Barbara se posadila.

„Opravdu?“ vydechla udiveně. „Můj Bože, jak jsi mladý! Vždycky jsem si myslela, že jsi hněvivý a zpučný stařík. Kolikrát jsem chtěla dát tu bombu tobě! Tedy, tobě, jak jsem si tě tehdy představovala, ne jak tě vidím teď. Škoda, že jsem tě neznala dřív. Teď už je asi pozdě.“

Barbara vstala a upravila si oděv potrhaný výbuchem. „To je škoda,“ opakovala si cestou ke dveřím.

„Proč říkáš, 'to je škoda'?“

„Protože musím odejít teď, když jsem tě poznala. Tady zůstat nemůžu - po tom všem, co jsem dělala dole. Když jsi tu ty, musí tu být i ráj a já ... něco si přece jen pamatuju, Je to tak správné, já tu zůstat nemůžu. Chápu to, chápu. Už radši půjdu.“

Rozplakala se.

„Ale ... já jsem nevěděla, že ...“

Pánbůh ji mlčky pozoroval.

„Dobře, tak já už jdu.“

Zamířila ke dveřím, ale potom se otočila.

„Ale jak mám odejít, když jsem tě poznala? Jak mám ne tebe zapomenout?“

Znovu se chystala odejít, ale Pánbůh ji pohybem ruky zastavil.

„Barbaro, co jsi na zemi milovala nejvíc?“

Dívka se otočila a vrátila se o pár kroků zpět.

„Spravedlnost, Pane. Ani tu mi nikdo nedokázal pořádně vysvětlit. Jak vidíš, Pane, všechno jsem dělala špatně, ale spravedlnost jsem milovala! Snad po svém, ale doopravdy.“

Barbara na něj udiveně pohlédla, ale pak se vrátila a rozesmála se. A smála se a smála.

„Kdo by to byl řekl, že Bůh je takový sympat'ák?!“

A smála se a plakala.

A Pánbůh se na ni díval. Jak ten se na ni díval!

„Četla jsi noviny?“ ptá se na balkoně paní Cilka paní Marie odvedle. „Poslouchej: 'Nálož vybuchla v rukou mladé teroristky a na místě ji zabila.'“

„To ji Pánbůh potrestal! Správně. Všichni takoví patří do pekla. Každému, co mu patří!“

„A jak se na to díváte vy?“ Je-li vaše odpověď: „Stejně jako se Otec dívá na mě.“, díváte se na to správně.

(Lia Cerrito: Z Boží kanceláře - Barbara)

Park může být místem odpočinku, schůzek přátel, může být místem zamyšlení se uprostřed lidí a přece sám.

Může být i místem, kde se vymýšlejí lumpárny. Možná proto, že ve světle není nikdo, kdo by hledajícím vysvětlil „cestu“ a tak ji hledají po svém.

Pomozme jim najít správnou cestu a nemusíme se potom zlobit, že jsou v parku poškozené lavičky.

Pomozme jim, a nemusíme se bát vyjít po setmění na ulici.

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

8. zastavení

Jeruzalémské ženy pláčou nad Ježíšem

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Když byli Adam s Evou vyhnáni z rajske zahrady, odcházeli plni záště a zloby, s brunátnými tvářemi a pevně semknutými rty.
Srdce jim přetévalo hořkostí.
Navzájem se obviňovali a hněvivě vyčítali jeden druhému.
"Jsi úplně neschopný!" křičela Eva.
"Za všechno můžeš ty!" opakoval Adam do ochraptění.
Šli, ruce zaťaté v pěst, oči se jim blýskaly a bylo jim těžko u srdce.
Bohu z toho bylo velmi smutno.
Rozhodl se tedy, že svým tvorům přidá něco, co původně neměl v plánu.
Prošel tiše mezi mužem a ženou a zlehka se dotkl jejich srdcí a očí.
A stvořil slzy.
Adam a Eva se rozplakali. Tíha na srdci i vztek se rozplynuly. Znovu pocítili, že se mají rádi, a objali se.

Můžeš plakat, jestli chceš.
(Bruno Ferrero: Živá voda pro duši - Co bylo třeba doplnit)

Když někdo poblíž tebe trpí, plač s ním. Jestliže je šťastný, směj se s ním. Láska se dívá a vidí, poslouchá a slyší.
Milovat znamená cítit spolu se všemi živými bytostmi. Kdo miluje, objeví v sobě nekonečné prameny útěchy a účasti na trápení druhých.
Jsme jako andělé s jedním křídlem - můžeme letět, jen když se držíme v objetí.
(Bruno Ferrero: Příběhy pro potěchu duše - Útěcha)

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

9. zastavení

Ježíš padá pod křížem potřetí

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kristě a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Jeden muž, který dvacet let nevstoupil do kostela, se nyní s velkým namáháním blížil ke zpovědnici. Poklekl a po chvíli začal v slzách vyprávět: „Mám ruce potřísněné krví. Stalo se to během ústupu v Rusku. Každý den umíral některý z našich. Hlad byl strašný. Bylo nám řečeno, nevstupuj nikdy do jizby, aniž bys neměl v ruce ručnici připravenou vystřelit, jakmile by se jen něco... Tam, kam jsem vstoupil já, byli jen dva lidé, stařec a světlovlasá dívenka se smutnými očima. „Chleba! Dejte mi chleba!“ křičel jsem. Dívka se sehnula. Myslel jsem, že si chce vzít nějakou zbraň nebo bombu. Střílej, rozhodl jsem se. Padla mrtvá. Když jsem se k ní přiblížil, uviděl jsem, že v ruce tiskla malý kousek chleba. Začal jsem pít, abych zapomněl. Ale nejde to. Může mi Bůh odpustit?“

Kdo chodí s puškou, skončí tím, že vystřelí. Jestliže jediný nástroj, který máš, je kladivo, skončíš tak, že všechny kolem sebe budeš považovat za hřebíky. A strávíš dny tím, že budeš tlouci kladivem.

(Bruno Ferrero: Příběhy pro potěchu duše – Zabil jsem ji pro kousek chleba)

Dívejme se na druhé jako na bratry. Je to těžké, ale i my chceme, aby se na nás druzí dívali hezky. A tak se na druhé musíme dívat tak, jak chceme, aby se oni dívali na nás.

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

10. zastavení

Ježíš svlečen ze šatů

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Jeden dřevorubec nemohl najít svou nejlepší sekyru. Obrátil celý dům vzhůru nohama, ale sekyra nikde. Byla pryč. Tu ho napadlo, jestli mu ji někdo nesebral.

Jak tak o tom přemýšlel, zahlédl oknem, jak se vrací domů sousedův syn.

"Ale ten chodí přesně jako zloděj!" pomyslel si dřevorubec. "A jeho oči také vypadají zlodějsky ... a natož jeho vlasy!"

Po několika dnech dřevorubec svou sekyru našel. Byla pod postelí, sám ji tam jednou večer položil, když se vrátil z práce.

Byl přešťastný, že ji zase má. Pak zahlédl oknem, jak opět prošel ten sousedův syn.

"Ten nechodí jako zloději," myslel si dřevorubec. "A oči má jako správný kluk ... a vlasy také!"

Rozlišujeme podle nálepek, pro každý typ určitá nálepka. Dáváme ji jednotlivým věcem, máme je pro oblečení - kalhoty, košile, boty - a také je dáváme na čelo.

Rozdělujeme nálepky. Díváme se na svět, jako by to bylo divadlo, a každému předurčujeme jeho roli: tento člověk je dobrý, tamta žena je hloupá, tamten je zlý, tenhle je podlý ...

A přisuzujeme někomu roli kata a roli oběti třeba jen podle barvy jeho kravaty.

Ježíš řekl: "Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?" (Matouš 7,1-3)

(Bruno Ferrero: Příběhy pro potěchu duše - Dřevorubcovo oko)

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

11. zastavení

Ježíš ukřižován

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Jeden chlapec cosi ukradl. Ta událost vyšla najevo a chlapec se bál, co na to řekne jeho otec, poctivý a všemi vážený muž.

Toho večera by se atmosféra u stolu dala krájet. Po večeři otec se synem osaměli.

Chlapec měl strach a čekal, co se bude dít. Otec celý večer nepromluvil.

Náhle otec vstal a zamířil ke krbu. Pevně sevřel pohrabáč, který byl rozpálený od ohně a rudě žhnul. Beze slova se vrátil ke stolu.

Chlapec ho s úděsem sledoval.

Otec došel až k synovi. Položil levou ruku před něj na stůl a na ni rozpálený pohrabáč. Neřekl jediné slovo. Syn s hrůzou sledoval otcovu spálenou ruku.

Už nikdy, až do konce života ten chlapec nic neukradl.

Ano, je to krutý příběh. Ale co tě napadá, když se podíváš na kříž?
(Bruno Ferrero: Živá voda pro duši - Krutý příběh)

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

12. zastavení

Ježíš na kříži umírá

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

"Věci, které jsi nikdy neudělal"

Pamatuješ na den, kdy jsem si půjčila tvé nové auto a rozbila ho?
Myslela jsem si, že mě zabiješ, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem tě táhla na pláž, a ty jsi říkal, že bude pršet? A pršelo.
Myslela jsem si, že mi budeš vyčítat: "Vždyť jsem to říkal!" Ale ty jsi to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem se vyzývavě bavila s jinými kluky, abys žárlil? A tys žárlil.
Myslela jsem si, že mě necháš, ale tys to neudělal.

Pamatuješ, jak jsem jednou vyklopila dort s jahodami na kobereček tvého auta?
Myslela jsem, že mi jednu vrazíš, ale tys to neudělal.

A pamatuješ, jak jsem ti zapomněla říct, že na slavnost máme přijít ve večerních šatech, a tys
přišel v džínách?
Myslela jsem, že mě opustíš, ale tys to neudělal.

Ano, je tolik věcí, které jsi neudělal.
Naopak, měl jsi se mnou trpělivost, měl jsi mě rád, chránil jsi mne.

je tolik věcí, za které jsem tě chtěla prosit o odpuštění, až se vrátíš z Vietnamu.
Ale ty ses nevrátil.

Je jedno zlaté pravidlo: Žijeme svůj život jen jednou. A proto nic neodkládejme, poskytněme
hned - všechno dobro, které můžeme vykonat, každou něžnost, kterou můžeme někomu
projevit. Nečekejme na později, nezanedbávejme to, protože nežijeme na světě dvakrát.
(Bruno Ferrero: Příběhy pro potěchu duše - Báseň o lásce)

„Budoucnost bude taková jakou si ji uděláte. A rozhodujete o tom každým krokem, který
děláte, každým činem, každým slovem...“

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

13. zastavení

Ježíš snat z kříže

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Byl jednou jeden starý muž, který s sebou neustále nosil olejničku, a když prošel vrzajícími dveřmi, naolejoval panty. Když se dveře špatně otevíraly, naolejoval závoru. A tak šel životem a mazal všechna skřípající místa, a tím ulehčoval život těm, kdo přišli po něm.

Lidé o něm říkali, že je výstřední, divný, potrhlý, podivínský a dávali mu dokonce i horší jména. Ale stařec neúnavně pokračoval. Když mu došel olej, znovu olejničku naplnil a mazal všechna vrzající místa, která našel. Nečekal, až dveře začnou skřípat nebo až panty zrezavějí, aby teprve potom šel domů pro olejničku; stále ji nosil při sobě.

Je mnoho životů, ve kterých den co den něco vrže nebo skřípe. Potřebují mazat olejem dobrotu, laskavosti nebo ohleduplnosti. Ta olejnička patří k hlavním rysům křesťanského života. Takovou olejničku máme nosit pořád s sebou.

(Brian Cavanaugh: Kolik váží sněhová vločka a jiné příběhy – Olej laskavosti)

Okolo nás je spousta lidí, kteří potřebují dobré slovo; příklad lásky; podání pomocné ruky. Potřebují nás, abychom je zbavili nějakého kříže jejich života. Jistě tím někoho potěšíme. Už tady, na zemi.

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

14. zastavení

Ježíš položen do hrobu

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Ježíš byl uložen do hrobu, aby z něj opět vstal. I my jednou zemřeme, abychom vstali. Zkusme každý večer všechno špatné, co nás ten den potkalo „pohřbít“ - nechejme to za sebou. Často je to jediná možnost, jak si neuzavřít cestu k zmrtvýchvstání na věčnosti. A každé ráno pak vstávejme s pocitem, že jsme nový člověk, že ten starý včera večer zemřel a je pohřben. Kromě vzpomínky na vše dobré, co kdy udělal, si z něj můžeme vzít jen touhu v dobrou pokračovat.

"Život začíná každou minutu nanovo." T.Merton

Smiluj se nad námi, Ježíši. Smiluj se nad námi.

Závěrečná modlitba

"Pane, vidíme před sebou místa našich vítězství nad hříchy, ale i místa, kde nás hřích překonal a svedl mimo naši cestu k Tobě. Dej, ať nám tvoje cesta k našemu vykoupení pomáhá překonávat naše poklesky, které jsme si touto křížovou cestou připomínali." Amen.